

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 25, 2018

Nummer 25, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5512](#) 15-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4914](#) 01-05-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:833](#) 01-05-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:5402](#) 06-12-2016

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4177](#) 15-06-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2242](#) 14-06-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2591](#) 13-06-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2536](#) 13-06-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:4789](#) 08-06-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2143](#) 07-06-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3959](#) 07-06-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2152](#) 07-06-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:4467](#) 06-06-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3792](#) 17-05-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:3563](#) 26-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:6825](#) 18-04-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2641](#) 15-03-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2687](#) 15-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:445](#) 16-01-2018

werknemer/KLM

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:4679](#) 02-01-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2018:41](#) 29-05-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Limburg](#) 08-03-2013

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 14-06-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Limburg](#) 13-12-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder andere gewelddadige verkrachting in het Sloterpark in 2001. Wettelijke rente bij materiële schadevergoedingsposten kan niet in alle gevallen met ingang van de datum van het strafbare feit worden toegekend en het per schadepost bepalen van de ingangsdatum van de wettelijke rente zou onevenredige belasting van strafgeding opleveren. Rechtbank kent wettelijke rente ten aanzien van de materiële schadeposten daarom toe vanaf datum vonnis. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 20.000), waarbij wettelijke rente wordt toegekend vanaf datum misdrijf.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4177

Zaaknummer: 13/669047-17 (zaak A), 13/669052-16 (zaak B)

Rechters: F.W. Pieters, M.F. Ferdinandusse en A.C.J. Klaver

Advocaten: J. Sietsma en D.M.P. van Eijnsden

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag door een 41-jarige vrouw neer te steken in Utrecht. Echtgenoot vordert namens zichzelf en zijn minderjarige dochters schadevergoeding wegens gederfd levensonderhoud. Gedeeltelijke toewijzing vorderingen. Voor de berekening van overlijdensschade is de Richtlijn Rekenmodel Overlijdensschade een binnen de rechtspraak algemeen geaccepteerde rekenmethode. Niet kan worden aangenomen dat uitkering uit ongevallenverzekering strekt tot vergoeding van immateriële schade.

De verdachte heeft in de nabijheid van het Centraal Station in Utrecht op een zebrapad een hem tegemoetkomende vrouw uit het niets met een mes in haar buik gestoken. Het 41-jarige slachtoffer is later die dag aan haar verwondingen overleden. Haar echtgenoot heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd en vordert namens zichzelf een bedrag van € 135.671 en namens zijn minderjarige dochters een bedrag van respectievelijk € 29.808 en € 36.889. De vorderingen zijn bij het vonnis waarvan beroep toegewezen. Deze bedragen bestaan uit een voorschot op gederfd levensonderhoud als bedoeld in artikel 6:108 lid 1 BW.

Voor de berekening van de gevorderde schade is aangesloten bij de door de Letselschaderaad en de Denktank Overlijdensschade opgestelde Richtlijn Rekenmodel Overlijdensschade. Het hof overweegt dat deze richtlijn een binnen de rechtspraak algemeen geaccepteerde rekenmethode is voor de berekening van overlijdensschade. Anders dan door de raadsman is gesteld kan deze rekenmethode dan ook worden gebruikt voor de berekening van de geleden schade, aldus het hof. Naar het oordeel van het hof is voldoende gebleken dat de benadeelde partijen als gevolg van het bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks materiële schade hebben geleden, bestaande uit gederfd levensonderhoud. Hun vorderingen zijn dan ook toewijsbaar. Echter, het bedrag dat de echtgenoot op grond van een op naam van het slachtoffer gestelde ongevallenverzekering als begunstigde bij wijze van uitkering heeft ontvangen (€ 37.983,31) is door de benadeelde partij niet betrokken bij de berekening van de gevorderde schadevergoeding. Ter terechtzitting is toegelicht dat het bedrag strekt tot vergoeding van immateriële schade en dat voor de hoogte van het bedrag is aangeknoopt bij

het bedrag van € 40.000 dat bij wijze van shockschade door de Rechtbank Noord-Nederland is toegewezen aan de vader van Marianne Vaatstra. In verband met de omstandigheden dat het bij weten van het hof niet algemeen aanvaard is dat uitkering uit een ongevallenverzekering strekt tot vergoeding van immateriële schade, dat bij overlijden thans voor nabestaanden geen recht bestaat op vergoeding van immateriële schade, dat niet zonder meer duidelijk is dat voor de hoogte zou moeten worden aangeknoopt bij een geval van shockschade, dat door de benadeelde partij te kennen is gegeven te overwegen een vordering aanhangig te maken bij de civiele rechter voor vergoeding van shockschade en de vordering door de verdediging wordt betwist, is het hof van oordeel dat bij de beoordeling van de vordering in zoverre sprake is van een onevenredige belasting van het strafgeding. Derhalve is het hof van oordeel dat de vordering van de echtgenoot kan worden toegewezen tot een bedrag van € 97.687,69 (€ 135.671 minus € 37.983,31). Voor het overige deel van de vordering wordt hij niet-ontvankelijk verklaard. De vorderingen van de dochters worden wel volledig toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5512

Zaaknummer: 21-006498-17

Rechters: A. van Waarden, G. Mintjes en J.A.W. Lensing

Advocaten: J.J. Stobbe en Heblj

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel, ontucht en vervaardigen en bezitten van kinderporno. Slachtoffer betrof het nichtje van verdachte, dat bij aanvang van de periode waarin de feiten plaatsvonden 13 jaar oud was. Toewijzing immateriële schadevergoeding tot een bedrag van € 100.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2242

Zaaknummer: 18/850072-17

Rechters: J.V. Nolta, A.H.M. Dölle en O.J. Bosker

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 240b Sr, 245 Sr en 273f Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen auto die bijzondere manoeuvre verrichtte (keren) zonder voorrang te verlenen en motorfietser die zonder rijbewijs en te weinig anticiperend reed. Rechtbank stelt causale verdeling vast op 85% aan de zijde van de automobilist en 15% aan de zijde van de motorfietser, maar ziet in de ernst van de over en weer gemaakte verkeersfouten aanleiding voor een billijkheidscorrectie ten gunste van automobilist. Uiteindelijke verdeling: 75% aan de zijde van de automobilist, 25% aan de zijde van de motorfietser.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen X als bestuurder van een motorfiets en Y als automobilist. X reed achter Y en Y keerde al rijdende zijn auto op de weg, waarbij hij geen voorrang verleende aan X, die tegen de linkerkant van de Golf reed en ten val kwam. X heeft door het ongeval zijn kaak gebroken en zijn gebit beschadigd. X reed op de motorfiets van een kennis en had op het moment van het ongeval nog geen motorrijbewijs. Achmea heeft als WAM-verzekeraar van de automobilist voor haar verzekerde de aansprakelijkheid voor het ongeval erkend, maar stelt dat de schade vanwege de eigen schuld van X geheel of in overwegende mate door hem moet worden gedragen. In deze deelgeschilprocedure verzoekt X de rechtbank voor recht te verklaren dat de omvang van de aansprakelijkheid van Achmea als gevolg van het ongeval moet worden vastgesteld op honderd procent, althans negentig procent.

Vast staat dat Y in strijd met artikel 54 Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (hierna: RVV 1990) gehandeld heeft, welk artikel bepaalt dat bestuurders die een bijzondere manoeuvre uitvoeren (zoals keren) het overige verkeer voor moeten laten gaan en dat Achmea voor de gevolgen van die verkeersfout aansprakelijk is. Aan de orde is de omvang van de aansprakelijkheid van Achmea tegenover X. De stelplicht en bewijslast van feiten waaruit de eigen schuld van X kan volgen, rusten op Achmea. Achmea haalt de omkeringsregel in dit verband aan, maar de rechtbank oordeelt dat deze geen toepassing vindt.

De rechtbank overweegt als volgt. Vast staat dat X niet beschikte over een rijbewijs voor een motorfiets. Daarmee kan hem worden verweten in strijd te hebben gehandeld met artikel 107 lid 1 WVV 1994. De rechtbank is verder van oordeel dat X onvoldoende heeft geanticipeerd op het verkeer. De rechtbank baseert dit oordeel op een getuigenverklaring waaruit blijkt dat X direct achter de Golf reed. Aldus kan X ook worden verweten in strijd te hebben gehandeld met het bepaalde in artikel 19 RVV 1990. Beide verkeersovertredingen zijn omstandigheden die maken dat de schade mede door X zelf is veroorzaakt.

De aan Achmea toe te rekenen omstandigheden hebben naar het oordeel van rechtbank in grotere mate bijgedragen aan de schade dan de aan X toe te rekenen omstandigheden. Dit volgt uit de aard van de fout van Y. Hij verrichtte al rijdend, zonder richting aan te geven, plotseling een bijzondere manoeuvre. X was gehouden met rijbewijs en anticiperend aan het verkeer deel te nemen en aldus meer afstand te houden dan hij heeft gedaan. Die omstandigheden maken echter niet dat X in die zin rekening had moeten houden met de plotselinge manoeuvre van Y dat voorkomen zou zijn dat hij de Golf zou raken. Een rijbewijs is een bewijs van rijbekwaamheid. Het ontbreken ervan betekent echter niet dat rijbekwaamheid zonder meer ontbreekt. Bovendien is niet gebleken dat X zich zonder rijbewijs anders in het verkeer heeft gedragen dan een willekeurige andere bestuurder met rijbewijs zou hebben gedaan. Alle omstandigheden in aanmerking nemende, is de rechtbank van oordeel dat de aan X toe te rekenen omstandigheden voor 85 procent aan de schade hebben bijgedragen.

De rechtbank ziet in de ernst van de over en weer gemaakte verkeersfouten aanleiding voor een billijkheidscorrectie ten gunste van Achmea. Die bepaalt zij op toen procent. De rechtbank concludeert tot een verklaring van recht dat de omvang van de aansprakelijkheid van Achmea als gevolg van het ongeval 75 procent bedraagt. De gevorderde verklaring voor recht wordt afgewezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-06-2018

Zaaknummer: C/09/545592/ HA RK 18-3

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling met dodelijke afloop in Warnsveld. Benadeelde partij (moeder van slachtoffer) niet-ontvankelijk in vordering voor zover deze ziet op shockschade; zij is niet aanwezig geweest bij het gepleegde feit, maar is pas in het ziekenhuis geconfronteerd met de ernstige gevolgen ervan. Nader onderzoek levert onevenredige belasting van het strafproces op. Tevens niet-ontvankelijk in vordering voor zover deze ziet op affectieschade. Toewijzing verscheidene materiële schadeposten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2591

Zaaknummer: 05/740327-17, 05/840057-15 (tul) en 05/167027-16 (tul)

Rechters: M.C. van der Mei, Y.M.J.I. Baauw en D.S.M. Bak

Advocaten: J.H.L.C.M. Kuijpers, P.M. Breukink en S. Striekwold

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bewindvoerder meerderjarigenbewind. Onder bewind gestelde stelt door het mismanagement emotionele schade te hebben opgelopen. Kantonrechter oordeelt dat niet voldoende is gebleken dat een van de drie in artikel 6:106 BW genoemde gevallen van toepassing is.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2536

Zaaknummer: 6846991 UT VERZ 18-8770

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling door te slaan met de vuist, maar vrijspraak voor poging tot zware mishandeling nu niet wettig en overtuigend is bewezen dat verdachte met een glas heeft geslagen. Het is voor de rechtbank niet mogelijk binnen dit strafproces vast te stellen welk deel van de vordering van de benadeelde partij ziet op de schade die aangever als gevolg van de klappen met de vuist (en dus niet met het glas) heeft geleden. Niet-ontvankelijkverklaring.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:4789

Zaaknummer: 1520810315

Rechters: R.P. Boon, A. Warmerdam en M.S. Lamboo

Advocaten: S. Arts

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door nieuwe vriend van ex-vriendin met een mes twintig keer in zijn gezicht, rug, hals en been te steken. Benadeelde partij (slachtoffer) heeft thans nog letsel aan zijn oog, ondervindt klachten van dubbel zien en heeft ontsierende littekens in zijn gezicht opgelopen. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 7.500) aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 07-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3959

Zaaknummer: 13/680331-16 (Promis)

Rechters: W.H. van Benthem, S.P. Pompe en M.M. Helmers

Advocaten: M.A. Docter

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting in het huis van slachtoffer. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer: € 8.000. Door benadeelde partij is voldoende aannemelijk gemaakt dat de verhuizing het rechtstreekse gevolg is geweest van de verkrachting.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 07-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2152

Zaaknummer: 18/930278-17

Rechters: H.H.A. Fransen, B.I. Klaassens en C. Brouwer

Advocaten: J.A.M. Kwakman

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal met geweld waarbij het feit zwaar lichamelijk letsel ten gevolge heeft. Meerdere organen van slachtoffer zijn beschadigd geraakt door een vuurwapenschot en slachtoffer is vanaf zijn middel verlamd geraakt. Gedeeltelijke toewijzing (€ 25.000) immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 07-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2143

Zaaknummer: 18/830098-17

Rechters: M. Haisma, A. Jongsma en S. Zwarts

Advocaten: N.W.A. Dekens

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Rechtbank opent voor HDI de mogelijkheid van het instellen van tussentijds hoger beroep tegen een deelgeschilbeschikking. HDI stelt dat door dit verlof te verlenen wordt voorkomen dat partijen in de procedure ten principale debatten moeten voeren en (eventueel) tot kostbare bewijslevering over de omvang van de schade moeten overgaan, op basis van uitgangspunten die mogelijk niet door de hogere rechter worden gedeeld. Rechtbank: proceseconomie in dit geval gediend met het verlenen van verlof voor het instellen van tussentijds hoger beroep.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:4467

Zaaknummer: C/10/550949 / HA ZA 18-517

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: N.C. Haase en M. Elmers

RECHTSPRAAK

Vervolg van PS 2018-0182 (ECLI:NL:OGEAM:2018:7). Verwisseling stoffelijke overschotten door Sint Maartense begrafenisonderneming. Overwegingen omtrent terugkomen op eerdere beslissingen. Vervolgens inhoudelijke behandeling smartengeldvorderingen van erven. Vorderingen, die gebaseerd zijn op shockschade, afgewezen. Het gaat in casu immers niet, zoals in het Taxibus-arrest, over het overlijden van een naaste waarvoor iemand anders aansprakelijk is.

In een tussenvonnis is door het Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten geoordeeld dat een begrafenisondernemer onrechtmatig heeft gehandeld door het verkeerde stoffelijk overschot naar de erven te zenden. Het Gerecht oordeelde tevens dat de begrafenisondernemer tekortgeschoten is in haar verbintenis tot zorgvuldig beheer van het stoffelijk overschot. De erven hadden in eerste aanleg smartengeld gevorderd in hun hoedanigheid van erven (opvolging onder algemene titel) en het Gerecht oordeelde dat smartengeld niet in die hoedanigheid gevorderd kon worden. Daarom heeft het Gerecht de zaak naar de rolzitting verwezen voor wat betreft de smartengeldvordering. Door de Sint Maartense begrafenisonderneming wordt nu aangevoerd dat het tussenvonnis op onjuiste gronden is gewezen. Het Gerecht vat dit op als een verzoek dat het zou moeten terugkomen op dit tussenvonnis.

Het Gerecht hanteert de maatstaf die de Hoge Raad in zijn arrest van 26 november 2010 (ECLI:NL:HR:2010:BN8521) heeft ontwikkeld omtrent gebondenheid van de rechter aan een tussenuitspraak. Deze maatstaf komt erop neer dat de rechter in beginsel gebonden is aan eindbeslissingen in de tussenuitspraak, maar dat dit niet geldt als deze eindbeslissing berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag. Het Gerecht is van oordeel dat geen sprake is van een ondeugdelijke grondslag door een onhoudbare feitelijke lezing van de gedingstukken. De begrafenisonderneming betoogt verder dat de rechter op de comparitie een bewijsopdracht heeft gegeven over de kleding en dat het Gerecht daarop in het tussenvonnis niet is teruggekomen, maar het Gerecht leest in het proces-verbaal niets over een bewijsopdracht. Bovendien is de rechter niet gebonden aan het proces-verbaal van de comparitie.

Het Gerecht gaat vervolgens nog op het inhoudelijke deel van de zaak in. De erven hebben hun immateriële schadevergoedingsvordering hersteld in die zin dat zij nu aangeven ieder voor zich een schadevergoeding te wensen en dat die geen onderdeel van de nalatenschap uitmaakt. Ieder van de erven is dan ook in zijn vordering ontvankelijk. Het Gerecht noemt hen daarom vanaf nu 'eisers'. Eisers vorderen USD 20.000 smartengeld per persoon. Zij vorderen de zogenoemde shockschade. Het recht van Sint Maarten kent geen wettelijke regeling over shockschade en daarom moet Hoge Raad 22 februari 2002 (ECLI:NL:HR:2002:AD5356) door het Gerecht worden toegepast. Het Gerecht stelt voorop dat de confrontatie van eisers met een ander stoffelijk overschot dan dat van hun moeder confronterend moet zijn geweest en zeker kan hebben geleid tot een flinke schrikreactie, verdriet en woede. Dat is echter niet hetzelfde als waarop de regel van voormeld arrest van de Hoge Raad ziet. Dat gaat immers over het overlijden van een naaste waarvoor iemand anders aansprakelijk is. Hun moeder is echter overleden door een natuurlijke oorzaak en de Sint Maartense begrafenisonderneming is daarvoor niet aansprakelijk. Zij is wel aansprakelijk voor de schade als gevolg van het verwisselen van het stoffelijk overschot met dat van een andere overledene. Verder geldt dat eisers in het geheel niet aantonen dat sprake is van een geestelijk letsel dat overeenstemt met een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. De verweren van de Sint Maartense begrafenisonderneming treffen doel. Dit betekent dat de vorderingen wegens immateriële schade door het Gerecht worden afgewezen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 29-05-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2018:41

Zaaknummer: AR 2016/147

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: E.I. Maduro en D.C. Daal

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal door middel van braak in de woning van de vriend van de benadeelde partij. Benadeelde partij wordt niet-ontvankelijk verklaard. Zij is rondom de aanhouding wel geconfronteerd met de daders, maar heeft in de woning niet oog in oog gestaan met hen. Geen sprake van zodanig psychisch letsel dat immateriële schadevergoeding kan worden toegekend.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3792

Zaaknummer: 13-684044-18

Rechters: C.M. Degenaar, L.R. Wisse en M.J.M. van Beckhoven

Advocaten: M. Ketting

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Staatsaansprakelijkheid. Geen schadevergoeding na gijzeling gedurende 42 dagen met machtiging op grond van artikel 28 Wahv. Gesloten stelsel van rechtsmiddelen: in beginsel moet worden uitgegaan van de rechtmatigheid van de door de kantonrechter verleende machtigingen tot gijzeling. Slechts onder bijzondere omstandigheden is (de tenuitvoerlegging van) de gijzeling dan onrechtmatig. In casu doen dergelijke omstandigheden zich niet voor.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:833

Zaaknummer: 200.207.434-01

Rechters: G. Dulek-Schermers, J.J. van der Helm en H.C. Grootveld

Advocaten: P.F.M. Gulickx en C.M. Bitter

Wetsartikelen: 28 Wahv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder andere twee woninginbraken. Gemotiveerde toekenning van immaterieel geleden schade ten gevolge van vermogensdelict op grond van artikel 6:106 lid 1 sub b BW. Bij beide gezinnen is sprake van psychische gevolgen die nadrukkelijk verder gaan dan ‘onbehagen’.

Verdachte in deze zaak heeft zich schuldig gemaakt aan een tweetal woninginbraken. In beide woningen lag een gezin met (jonge) kinderen te slapen. De vaders van beide gezinnen hebben zich als benadeelde partijen gevoegd in het strafproces. Het eerste gezin vordert € 350 aan immateriële schadevergoeding. Het hof overweegt hieromtrent als volgt. Volgens de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2012:BW1519) is bij artikel 6:106 lid 1 sub b BW het uitgangspunt dat de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen. De opvatting dat gevoelens van angst, schrik en machteloosheid niet onder het bereik van artikel 6:106 BW vallen en dat voor het bestaan van geestelijk letsel ten minste sprake moet zijn van een aan de hand van objectieve maatstaven vast te stellen psychische schade is echter onjuist. Het gaat in casu om een woninginbraak in de nachtelijke uren. Een gezin (vader, moeder en twee opgroeiende kinderen) lag in de woning te slapen. De vader, wakker geworden, heeft de inbreker op heterdaad betrapt, maar heeft diens vlucht – in de auto van vader – niet kunnen voorkomen. Uit de toelichting op de vordering van de benadeelde partij blijkt de aanzienlijke impact van de eigendoms- en (vooral) de privacyschending op het gezin. De vader had last van woede-uitbarstingen die hem belemmerden in zijn dagelijks functioneren. De moeder en de beide kinderen hebben het gebeuren als zodanig traumatisch ervaren dat zij zich onder psychologische behandeling hebben moeten stellen. Het gezin voelde zich nadien dermate onveilig dat de pas gekochte woning te koop werd gezet. Het hof is van oordeel dat hier sprake is van psychische gevolgen die nadrukkelijk verder gaan dan ‘onbehagen’. Het hof wijst de schadevergoeding van € 350 dan ook volledig toe. Daarnaast wijst het hof nog enkele materiële schadeposten toe (vervanging van het gestolen rijbewijs, de met de gestolen auto verreden brandstof en de gemaakte reiskosten).

Het tweede gezin vordert € 300 ter vergoeding van immateriële schade. Het hof overweegt dat hier hetzelfde geldt als bij de vordering van het andere gezin. Ook het gezin van deze

benadeelde partij, bestaande uit de ouders en twee kleine kinderen, lag tijdens de inbraak te slapen. Ook bij hen was er nadien sprake van een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer, hetgeen zich uitte in wantrouwen, boosheid, angst en slapeloosheid. Er werd een koffer met vertrouwelijke gegevens betreffende het werk van de benadeelde partij onvreemd. Voorts dachten de kinderen dat ze 'stout' geweest waren en dat de inbrekers hen zouden komen halen. Het hof wijst daarom ook deze vordering toe.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4914

Zaaknummer: 21-001675-17

Rechters: D.V.E.M. van der Wiel-Rammeloo, H.J. Deuring en A.J. Rietveld

Advocaten: S.S.H. Orsel

Wetsartikelen: 310 Sr, 311 Sr en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft op Schiphol vier medewerkers van de Koninklijke Marechaussee en een reiziger bedreigd met zwaar lichamelijk letsel. Toewijzing verschillende bedragen ter vergoeding van immateriële schade aan slachtoffers, variërend van € 400 tot € 1.000.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:3563

Zaaknummer: 820431-17

Rechters: I.A.M. Tel, W. van Veldhuijzen Zanten en E.M. ten Bos

Advocaten: M.S. Kikkert

Wetsartikelen: 285 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Gesteld wordt dat Staat aansprakelijk is op grond van onrechtmatige rapportage door Raad voor de Kinderbescherming en deskundigen. Aansprakelijkheid afgewezen. Voor zover eiseres stelt dat zij en de minderjarige ten gevolge van het oorspronkelijke rapport immateriële schade hebben geleden, geldt dat de Staat dit heeft betwist en dat hiervan niet kan worden uitgegaan. Het oorspronkelijke rapport, met de gewraakte zinsnede, was immers louter bestemd ter voorlichting van het hof.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:6825

Zaaknummer: C-09-529421-HA ZA 17-324

Rechters: D.R. Glass, M.J. Alt-van Endt en W.A. van Osch

Advocaten: J.J. Sneller en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 6:95 e.v. BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding op voorrangskruising. Vordering op voorrangsgerechtigde afgewezen. Overschrijding maximumsnelheid niet vastgesteld; verzoek om deskundigenbericht ter zake stuit af op artikel 1019z Rv. Ook kan niet van voorrangsgerechtigde automobilist worden verwacht dat hij in de nabijheid van een kruising steeds zijn snelheid vermindert tot onder het door de wetgever gekozen maximum. Overig onrechtmatig gedrag niet gebleken.

Op een buiten de bebouwde kom gelegen kruising heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen de door verzoekster bestuurde personenauto en de door verweerder sub 1 bestuurde bedrijfswagen. Verweerder sub 1 reed op een voorrangsweg. Verzoekster heeft geen voorrang verleend aan verweerder sub 1, waarna de bedrijfswagen met de voorzijde in botsing is gekomen met de rechter (achter)zijde van de personenauto. Verzoekster heeft na het ongeval nek- en rugklachten ervaren. Univé is de WAM-verzekeraar van verweerder sub 1. In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoekster de rechtbank om voor recht te verklaren dat verweerder sub 1 en Univé (deze laatste op grond van artikel 7:954 BW) aansprakelijk zijn voor de gevolgen van het ongeval en gehouden zijn ten minste vijftig procent te vergoeden van de door verzoekster als gevolg van het ongeval geleden en te lijden schade, zowel materieel als immaterieel. Verzoekster grondt haar vordering op artikel 6:162 BW.

De rechtbank overweegt als volgt. De aansprakelijkheid van verzoekster voor de schade als gevolg van de aanrijding kan als uitgangspunt worden genomen, omdat zij haar voorrangsverplichting niet is nagekomen (vgl. HR 17 juni 1932, NJ 1932/1297). Daaruit volgt echter niet zonder meer dat verweerder sub 1 niet (mede) aansprakelijk is voor de schade die verzoekster heeft geleden als gevolg van het ongeval. Indien verweerder sub 1 onmiddellijk voor de aanrijding gevaarzettend heeft gehandeld, kan hij op grond van artikel 5 WVV 1994 en artikel 6:162 BW wel degelijk aansprakelijk zijn tegenover verzoekster. Bij de beantwoording van de vraag of inderdaad een aansprakelijkheid als hier bedoeld is ontstaan, moeten alle omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen (vgl. HR 22 april 2005, ECLI:NL:HR:2005:AS2026).

De rechtbank overweegt dat voor zover verzoekster stelt dat verweerder sub 1 gevaarzettend en te hard heeft gereden in de geldende omstandigheden, deze stelling als onvoldoende onderbouwd wordt verworpen. De wegbeheerder heeft op de betreffende voorrangsweg buiten de bebouwde kom kennelijk al in zoverre rekening gehouden met het (algemene) gevaar dat aanwezig is bij kruispunten op een dergelijke weg, vanwege de kans dat een voorrangplichtige daar verzuimt voorrang te geven, dat de maximaal toegestane snelheid op de voorrangsweg in de nabijheid van iedere kruispunt, waaronder de kruising, steeds was verlaagd van 80 naar 60 kilometer per uur. De rechtbank overweegt voorts dat in zijn algemeenheid niet van een bestuurder van een motorvoertuig, die buiten de bebouwde kom over een voorrangsweg rijdt, verwacht wordt dat hij in de nabijheid van een kruising steeds zijn snelheid verder vermindert dan het hier door de wegbeheerder gekozen maximum. Het aldaar met een dergelijke snelheid rijden kan in zijn algemeenheid ook niet als gevaarzettend worden beschouwd. De omstandigheden die verzoekster aanvoert en die allemaal neerkomen op het betoog dat de weg te onoverzichtelijk was om 60 kilometer per uur te blijven rijden, kunnen hieraan niet afdoen. Niet is gebleken dat verweerder sub 1 sneller reed dan met de maximaal toegestane snelheid. Was dit wel het geval geweest, dan had hij mogelijk wel gevaarzettend gehandeld. Het verzoek stuit in zoverre af op artikel 1019z Rv, nu slechts vastgesteld kan worden of verweerder sub 1 de maximumsnelheid heeft overschreden door middel van een deskundigenonderzoek en/of een bewijsopdracht en het horen van getuigen, maar de met een dergelijke instructie gepaard gaande tijd en moeite niet in verhouding staan tot de kans dat een vaststellingsovereenkomst tot stand zal komen.

Ook ten aanzien van de verwijten dat verweerder sub 1 onvoldoende geanticipeerd heeft op mogelijke fouten van anderen, dat hij zijn blik onvoldoende over de kruising heeft laten gaan en niet adequaat heeft gereageerd op het verkeersgedrag van verzoekster, acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd dat verweerder sub 1 in die opzichten verwijtbaar heeft gehandeld. Het is immers in redelijkheid niet uit te sluiten dat het verkeersgedrag van verzoekster dusdanig onverwacht en risicovol was, dat de door verzoekster genoemde gedragingen voor verweerder sub 1 niet uitvoerbaar waren, althans in redelijkheid niet van hem verlangd mochten worden. De rechtbank wijst het verzoek dan ook af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2641

Zaaknummer: C/05/323803/ HA RK 17-180

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: L.C. Hogeling en G. Loman

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Tweede door verzoeker aanhangig gemaakte deelgeschilprocedure in letselschadezaak omtrent aanrijding toentertijd 16-jarige verzoeker. In bodemprocedure tussentijds hoger beroep ingesteld door WAM-verzekeraar tegen de eerste deelgeschilbeschikking. Het is niet aan de rechtbank om vooruit te lopen op een beslissing van het hof. Afwijzing verzoek op grond van artikel 1019z Rv.

Verzoeker is in 2006 op 16-jarige leeftijd op zijn bromfiets aangereden door een ingevolge de WAM bij Allianz verzekerde auto. Allianz heeft aansprakelijkheid erkend. Verzoeker ervaart na het ongeval rugklachten. Een orthopeed heeft in 2011 over de ongevalsgevolgen gerapporteerd. In een eerste deelgeschilprocedure tussen partijen is voor recht verklaard dat sprake is van een causaal verband tussen de klachten zoals omschreven in de expertiserapporten en het ongeval. Naar aanleiding hiervan heeft Allianz circa € 40.000 aan voorschotten betaald aan verzoeker. In 2015 heeft een verzekeringsgeneeskundige rapportage uitgebracht over een door haar verricht onderzoek naar de beperkingen die voortvloeien uit de klachten van verzoeker. Een arbeidsdeskundige heeft vervolgens in 2016 onderzoek verricht en een rapport verstuurd naar partijen. In 2017 heeft Allianz verzoeker gedagvaard en gevorderd om voor recht te verklaren dat Allianz met de betaalde voorschotten volledig heeft voldaan aan haar schadevergoedingsplicht jegens verzoeker. De rechtbank heeft aan Allianz tussentijds hoger beroep toegestaan en de bodemprocedure op de parkeerrol geplaatst.

In deze procedure verzoekt verzoeker de rechtbank in een tweede deelgeschil (artikel 1019w Rv) voor recht te verklaren dat Allianz gebonden is aan het deskundigenbericht van de arbeidsdeskundige en in het bijzonder dat het oordeel van de deskundige dat de helft van de kosten van de vervangende arbeidskracht als ongevalsgevolg kan worden beschouwd, de basis vormt voor de verdere schadeafwikkeling tussen partijen. Tevens verzoekt verzoeker om Allianz te veroordelen tot medewerking aan een rekenkundig onderzoek met de door verzoeker gestelde uitgangspunten.

De rechtbank vangt aan met algemene overwegingen omtrent artikel 1019w Rv. Vervolgens

overweegt de rechtbank dat in de rapportages van de verzekeringsgeneeskundige en de arbeidsdeskundige is uitgegaan van het in de eerste deelbeschikking vastgestelde causaal verband. De door verzoeker verzochte rekenkundige zal op zijn beurt weer voortborduren op de rapportage van de arbeidsdeskundige, die is gebaseerd op het rapport van de verzekeringsgeneeskundige. Met het door Allianz ingestelde beroep tegen de in de deelgeschilbeschikking gegeven verklaring voor recht met betrekking tot het causaal verband, is het uitgangspunt dat de basis vormt voor alle hiervoor genoemde rapportages thans (opnieuw) ter discussie komen te staan. Met Allianz acht de rechtbank het daarom niet opportuun om nu verder te gaan met een rekenkundige die het rapport van de arbeidsdeskundige tot uitgangspunt moet nemen, terwijl het oordeel van de rechtbank omtrent het juridisch causaal verband, dat aan alle verrichte en nog te verrichten deskundigenrapportages ten grondslag ligt, in hoger beroep ter beoordeling voorligt. Het is niet aan de rechtbank om vooruit te lopen op een beslissing van het hof op dat punt. Het feit dat Allianz na de beslissing in het deelgeschil omtrent het juridisch causaal verband wel heeft meegewerkt aan een onderzoek door een verzekeringsgeneeskundige en vervolgens door een arbeidsdeskundige, maakt dit niet anders. Het verzoek stuit daarom af op artikel 1019z Rv. De rechtbank veroordeelt Allianz tot betaling van de kosten van het deelgeschil, maar ziet wel aanleiding om een deel van de door verzoeker opgevoerde kosten buiten beschouwing te laten. Op het moment dat voor verzoeker duidelijk was dat Allianz gebruik had gemaakt van de mogelijkheid tot tussentijds appèl, had het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verzoeker gelegen om zijn verzoek tot behandeling van het deelgeschil in te trekken, gelet op de verwevenheid van de onderhavige verzoeken met de bodemprocedure en de mogelijke uitkomst van het tussentijds appèl.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2687

Zaaknummer: C/05/323372 / HA RK 17-166 / 167 / 876

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: G.S. Ebbeng-Horstman en H.A. Kragt

Wetsartikelen: 1019z Rv

RECHTSPRAAK

werknemer/KLM

De kantonrechter gaat er veronderstellenderwijs van uit dat KLM-piloot bij preflightcheck is gevallen. Zogenoemd huis-tuin-en-keukenongeval zodat werkgever niet aansprakelijk is op grond van artikel 7:658 BW.

Feiten

Werknemer is sinds 9 februari 1995 als piloot in dienst van KLM. Op 5 februari 2015 heeft werknemer op het vliegveld van Venetië vanwege de weersomstandigheden een zogenoemde 'pre-flight' inspectie uitgevoerd van het toestel waarmee hij die dag naar Schiphol zou terugvliegen. Op de trap naar het vliegtuig en op het platform onder en rondom het toestel lagen ijs en slush. Werknemer is tijdens de inspectie gevallen. Op 10 februari 2015 heeft werknemer zich bij KLM ziek gemeld met verergerde elleboogklachten die het gevolg zouden zijn van de val. In het ziekenhuis heeft de arts op 10 februari 2015 een fractuur geconstateerd. De rechterelleboog en -arm van werknemer zijn gegipst en gedurende twee weken geïmmobiliseerd. Begin maart 2015 is bij hem een longembolie gediagnosticeerd. In september 2015 is hij aan zijn rechterelleboog geopereerd. Vanaf 1 april 2016 is hij weer in zijn eigen werk gere-integreerd. Bij brief van 3 mei 2016 heeft werknemer KLM (op grond van art. 7:658 BW) aansprakelijk doen stellen. KLM heeft aansprakelijkheid betwist. Werknemer vordert onder meer voor recht te verklaren dat KLM aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden ten gevolge van het hem op 5 februari 2015 op de luchthaven van Venetië overkomen ongeval. Ook de longembolie staat volgens werknemer in causaal verband tot de val.

Oordeel

De kantonrechter kiest er (vanwege de betwisting van KLM) bij de beoordeling voor om er veronderstellenderwijs van uit te gaan dat werknemer bij de pre-flight inspectie inderdaad is gevallen. Nu niet in geschil is dat die inspectie tot de taken van een gezagvoerder behoort, is in dat geval voldaan aan het vereiste dat werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden voor KLM schade heeft geleden. Bij de beantwoording van de vraag of KLM bij de naleving van haar zorgplicht als werkgever van werknemer is tekortgeschoten, geeft de doorslag dat zich bij

het veronderstelde voorval van 5 februari 2015 een alledaags gevaar, te weten dat van het lopen op een gladde ondergrond, in een overigens op zichzelf niet (val)gevaarlijke werksituatie heeft voorgedaan. Anders dan werknemer heeft betoogd is het voor de te beantwoorden aansprakelijkheidsvraag niet relevant dat het platform van een vliegveld geen alledaagse plek is om te lopen, zoals de openbare weg dat wél is. Evenmin speelt een rol dat het in Venetië zelden sneeuwt. Daartegenover is wél van belang dat het ging om het alledaagse gevaar van gladheid bij het lopen over sneeuw en ijs. Het is van algemene bekendheid dat dan gevaar op vallen bestaat en werknemer wist dat hij met dat gevaar terdege rekening had te houden. Voor een dergelijk gevaar hoeft een werkgever niet specifiek te waarschuwen. Op KLM rustte evenmin de verplichting om haar piloten te voorzien van speciaal schoeisel. Zij mocht het redelijkerwijs aan de eigen keuze van haar medewerkers overlaten om in de wintermaanden of bij het vliegen op bepaalde bestemmingen aangepast schoeisel, zoals een (extra) paar stevige schoenen, mee te nemen dan wel om bij onverwacht optredende gladheid bij de 'walkaround' de assistentie van lokaal grondpersoneel in te roepen. Niet gesteld of gebleken is dat de keuze voor laatstbedoelde optie zou afdoen aan de verantwoordelijkheid die een gezagvoerder voor toestel, bemanning en passagiers heeft. Dat KLM in het algemeen van haar piloten verlangt dat zij zich representatief kleden en nette schoenen dragen, betekent uiteraard niet dat zij bij hun inspectieronde om het vliegtuig geen steviger schoeisel mogen dragen. Het is aan de piloot zelf, zoals aan elke werknemer, om ervoor te zorgen dat zijn kleding en schoeisel geschikt zijn voor het uitoefenen van de functie.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:445

Zaaknummer: 5862346 CV EXPL 17-8201

Rechters: E.J. van der Molen

Advocaten: H.M. Fritschy en N.P. Jonker

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door tijdens een voetbalwedstrijd met kracht tegen het hoofd te schoppen van iemand die op de grond ligt. Vergoeding eigen risico zorgverzekering niet toewijsbaar, nu facturen op naam moeder van slachtoffer staan. Toewijzing immateriële schadevergoeding tot bedrag van € 1.000 nu slachtoffer inmiddels weer aan het werk is en weer met plezier voetbal speelt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:4679

Zaaknummer: 15/182518-17

Rechters: M. Goedhuis-Visser, J.C.M. Swinkels en K.I. de Jong

Advocaten: N.O. Vogelaar

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Verzoek voorlopig deskundigenbericht in zaak waarin werknemer voormalig werkgever aanspreekt op grond van artikel 7:658 BW wegens nek-, rug- en schouderklachten afgewezen wegens strijd met de goede procesorde. Er is al een onderzoek voorhanden omtrent het medisch causaal verband tussen de gezondheidsklachten en de arbeidsomstandigheden waar beide partijen aan gebonden zijn. Zie voor einduitspraak kantonrechter: PS 2018-0484.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-12-2016

Zaaknummer: 5413437 OV VERZ 16-213

RECHTSPRAAK

Vrijwaringszaak van vof die aansprakelijk wordt gesteld voor letselschade als gevolg van bedrijfsongeval met vorkheftruck, tegen Achmea. Vraag of bedrijfsongeval viel onder de bij Achmea gesloten Bedrijven Compact Polis. WAM-dekking. Hof oordeelt dat sprake is van schade die ‘in het verkeer’ is ontstaan door een daarvoor verzekerd voertuig. Veroordeling Achmea om aan de vof te betalen datgene waartoe de vof als gedaagde in de hoofdprocedure mocht worden veroordeeld.

Een aannemers- en klussenbedrijf (hierna: de vof) heeft in Frankrijk werkzaamheden uitgevoerd voor het bedrijf TOP Oignons S.r.l. (hierna: TOP). Tot deze werkzaamheden behoorde het verplaatsen van betonnen elementen met een vorkheftruck. De heftruck was door TOP gehuurd van Techno West Services B.V. (hierna: TWS). In de tussen TOP en TWS gesloten huurovereenkomst was bepaald dat TWS een verzekering voor het WAM-risico van de vorkheftruck zou regelen. Op de werkplaats in Frankrijk heeft een bedrijfsongeval plaatsgevonden. Bij een manoeuvre in het kader van de werkzaamheden heeft de vorkheftruck een betonnen element geraakt, waardoor dit omviel en terechtkwam op de benen van een door de vof ingehuurde zzp'er. De zzp'er heeft ten gevolge van dit ongeluk blijvend letsel opgelopen. Chauffeur van de vorkheftruck was een 17-jarige leerling-timmerman in dienst bij de vof. TWS had ter uitvoering van de huurovereenkomst een Bedrijven Compact Polis (hierna: BCP) afgesloten bij Achmea. De vof had ten tijde van het ongeval een AVB-verzekering afgesloten bij Nationale Nederlanden. De zzp'er heeft in verband met dit ongeval de vof gedagvaard teneinde schadevergoeding te verkrijgen. De rechtbank heeft voor recht verklaard dat de vof aansprakelijk is voor de door de zzp'er ten gevolge van het ongeval geleden en nog te lijden schade. De vof heeft in de hoofdprocedure toestemming verkregen om Achmea en Nationale Nederlanden in vrijwaring te dagvaarden.

De onderhavige zaak betreft het hoger beroep van de vrijwaringszaak van de vof tegen Achmea. De vof legt aan haar vordering jegens Achmea ten grondslag dat het bedrijfsongeval viel onder de door TWS bij Achmea afgesloten BCP. De rechtbank heeft in het beroepen

vonnis onder meer geoordeeld dat de wijze waarop de vorkheftruck op de locatie gebruikt werd, niet te beschouwen is als een gedraging die typisch is voor deelname aan het verkeer en dat dus geen sprake is van WAM-schade; op deze grond kan de vordering derhalve niet toegewezen worden. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat de vof niet te beschouwen is als verzekerde en dat zij daarom niet in haar vordering kan worden ontvangen.

Grief 1 in het principaal appèl richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat geen sprake is van een WAM-risico. Het hof overweegt als volgt. Paragraaf 1 van de verzekeringsvoorwaarden regelt de wettelijke aansprakelijkheid motorrijtuigen en het hof gaat er veronderstellenderwijs van uit dat geen uitgebreidere dekking wordt verleend dan ingevolge de WAM noodzakelijk is. De onderhavige verzekering geeft derhalve op grond van artikel 3 lid 1 WAM dekking van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe 'een motorrijtuig in het verkeer aanleiding kan geven'. Tussen partijen staat vast dat de verzekeringsplicht ingevolge de WAM ook geldt voor een vorkheftruck als de onderhavige. Het hof gaat ervan uit dat onder het begrip 'terrein' van artikel 1 lid 1 WAM tevens valt het terrein in de loods waar de onderhavige werkzaamheden door de vorkheftruck werden uitgevoerd. Derhalve dient thans nog beoordeeld te worden of de manoeuvre van de vorkheftruck, waardoor het ongeval plaatsvond, valt onder het begrip 'in het verkeer'. Het hof is van oordeel dat er sprake is van schade die 'in het verkeer' is ontstaan door een daarvoor verzekerd voertuig. Het begrip 'deelneming aan het verkeer van voertuigen' omvat immers mede 'elk gebruik van een voertuig dat overeenstemt met de gebruikelijke functie ervan' (HvJ EU 4 september 2014, ECLI:EU:C:2014:2146). Voor alle duidelijkheid merkt het hof op dat dit oordeel geldt zowel in het geval de vorkheftruck aan het rijden was ten tijde van het ongeval als in het geval de vorkheftruck niet aan het rijden was. De grief in het principaal appèl slaagt. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en veroordeelt Achmea om aan de vof te betalen datgene waartoe de vof als gedaagde in de hoofdprocedure mocht worden veroordeeld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:5402

Zaaknummer: 200.148.907_01

Rechters: T. Rothuizen-van Dijk, S. Riemens en G.A.M. Peper

Advocaten: C. Blanken en B.M. Stroetinga

RECHTSPRAAK

Tussenvonnis in zaak waarin werknemer voormalig werkgever aanspreekt op grond van artikel 7:658 BW wegens nek-, rug- en schouderklachten. Het verzochte leent zich niet voor behandeling in deelgeschil. Partijen zijn het op vrijwel geen enkel punt met elkaar eens en niet is gebleken van enige vorm van onderhandelingen. Zie voor einduitspraak kantonrechter: PS 2018-0484.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-03-2013

Zaaknummer: 480318 EI VERZ 12-110